

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Saralievové a soudců JUDr. Ivany Placek a JUDr. Michala Fridricha ve věci žalobců: **a) Ing. M. P.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, **b) Ing. I. P.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, oba zast. Mgr. Lubomírem Kazdou, advokátem, se sídlem Půtova 1219/3, Praha 1, proti žalovanému: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o **zaplacení 200.000 Kč s přísl.**, k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 21.05.2014 č. j. 28C 355/2013-76

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve vyhovujících výrocích o věci samé ohledně zaplacení částky 50.000 Kč se 7,05% úrokem z prodlení od 8.9.2013 do zaplacení a částky 40.000 Kč se 7,05% úrokem z prodlení od 8.9.2013 do zaplacení **potvrzuje**.
- II. Dále se rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujících výrocích o věci samé ohledně 7,05% úroku z prodlení z částky 50.000 Kč od 08.03.2013 do 07.09.2013 a 7,05% úroku z prodlení z částky

40.000 Kč od 08.03.2013 do 07.09.2013 **mění** tak, že v tomto rozsahu se žaloba **zamítá**.

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů 60.548,40 Kč k rukám Mgr. Lubomíra Kazdy do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně uznal žalovaného povinným zaplatit žalobci a) částku 50.000 Kč se 7,05% úrokem z prodlení od 08.03.2013 do zaplacení a žalobkyni b) částku 40.000 Kč se 7,05% úrokem z prodlení od 08.03.2013 do zaplacení. Zamítl žalobu ohledně 110.000 Kč s přísl. a žalovaného zavázal povinností zaplatit žalobcům na náhradu nákladů řízení 23.546,60 Kč k rukám jejich právního zástupce. Žalobci se domáhali každý zaplacení 100.000 Kč z titulu zadostiučinění za nemajetkovou újmu, jež jim měla vzniknout nezákonným rozhodnutím v trestním řízení (o zahájení trestního stíhání), které skončilo zproštěním obžaloby.

Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že usnesením Obvodního ředitelství policie Praha 1 ze dne 17. 08. 2010 bylo proti žalobcům zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání trestního činu týrání svěřené osoby podle ust. § 198 odst. 1, odst. 2 písm. b), písm. d) tr. zák. Rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 20.03.2012 sp. zn. 2T 153/2010, kterým byli žalobci odsouzeni k podmíněnému trestu, byl z podnětu odvolání žalobců zrušen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18.09.2012 sp. zn. 67To 192/2012 a žalobci byli zproštěni obžaloby v plném rozsahu. Mezi účastníky bylo nesporné, že žalobci byli již v roce 2003 odsouzeni za shodný trestný čin, že jejich odsouzení bylo zahlazeno, že žalobci uplatnili svůj nárok u žalovaného k předběžnému projednání dne 07.03.2013 a žalovaný ve svém stanovisku ze dne 23.08.2013 konstatoval nezákonnost rozhodnutí a přiznal jim zadostiučinění ve formě omluvy. Podle výpovědi žalobkyně byla jejich nezletilá A. problémové dítě, navštěvovala xxx a xxx, trpěla syndromem xxx a měla problémy ve škole. Rodiče se jí snažili s učením pomáhat, běžně s ní trávili volný čas, jezdili na výlety a dovolené. Po předmětném incidentu, tj. od února 2010, kdy již bylo zřejmé, že proti žalobcům započne trestní stíhání, byla A. dána ke své tetě, aby nemusela jít opět do Klokánku, v té době se s rodiči stýkala, později však nastaly problémy. A. se zhoršila ve škole, následně přestala do střední školy

docházet a přestala přespávat na internátě, našla si známost, která na ni měla negativní vliv, začala s drogami a posléze i vyhrožovala bombovými útoky, za což byla ve vazbě. U žalobkyně došlo ke zhoršení jejích vztahů se známými, např. v tanečním souboru, kam docházela, měla problémy, známí s ní přestali mluvit, vyhýbali se jí a obdobná situace nastala i v domě, kde bydlela. Stávalo se jí např., že když šla po ulici, známý se jí vyhnul nebo dělal, že ji nevidí. Předmětný incident narušil i její vztahy s rodinou, zejména otec žalobce (J. P.) to špatně nesl, od uvedeného období se s rodinou přestal stýkat, občas se stýká pouze s žalobcem. Předtím byly vztahy s otcem žalobce v pořádku, běžně se stýkali, komunikovali, a A. také hlídal. Vztahy se narušily již v souvislosti s prvním trestním stíháním, to se však situace uklidnila a dala do pořádku. K zásadnímu zlomu a úplnému rozbití rodinných vztahů došlo v důsledku druhého trestního stíhání. Žalobkyně celou situaci okolo trestního stíhání prožívala velmi špatně, byla lítostivá, špatně spala, hodně zhubla, s žalobcem málo komunikovali, docházelo k vzájemným bezvýznamným hádkám. Měla velké obavy, aby se o trestním stíhání nedozvěděli v jejím zaměstnání ve škole, kde pracovala jako pedagog, to by musela odejít. Tato situace trvala celou dobu od zahájení trestního stíhání do zproštění obžaloby, tj. cca dva a půl roku. Žalobce ve své výpovědi potvrdil žalobkyní uvedené skutečnosti ohledně nezletilé A. a jejího chování, k němu doplnil, že A. např. zapálila s partou spolužáků jejich vchodové dveře do bytu. Dále vypověděl, že vztah s jeho otcem se po trestním stíhání zhroutil, stýká se s ním pouze výjimečně (vánoce, narozeniny apod.) a odmítá se stýkat se žalobkyní a dcerou. Obdobná situace je i v rodině jeho sestry a bratra, kteří si nepřejí, aby k nim docházeli s A. na návštěvu, jak tomu bylo dříve. Předtím vztahy v rodině fungovaly normálně, běžně se navštěvovali, trávili společně volný čas. Do doby před zahájením trestního stíhání žili s žalobkyní běžným společenským životem, často se navštěvovali s přáteli a měli dobré vztahy s nájemníky v domě, kde bydlí. Poté se žalobci stáhli do ústraní, společnost nevyhledávali, měli pocit studu a veškeré vztahy se přerušili. Žalobce měl též obavu, aby se o trestním stíhání nedozvěděli v jeho zaměstnání, neboť v důsledku předešlého trestního stíhání musel zaměstnání změnit. Žalobce se v práci špatně soustředil, dostavily se u něj zdravotní potíže, nespavost, výčitky svědomí a stálé přemítání, kde se stala chyba. Podle výpovědi svědka M. Š. se žalobci v době trestního stíhání uzavřeli do sebe, málo komunikovali, nevyhledávali společnost ostatních lidí, před předmětným trestním stíháním jejich komunikace s ostatními nájemníky probíhala standardně. Potvrdil, že někteří lidé v domě se k žalobcům v důsledku trestního stíhání chovali přezíravě. Nezletilá A. byla těžko vzdělavatelné a problémové dítě, svědek ji občas doučoval, v době, kdy bylo A. asi 17 let, začala si vodit do domu partu stejně starých dětí, která dělala v domě nepořádek, děti ležely na zemi, kouřily a zapálily vchodové dveře do bytu žalobců, tuto situaci nájemníci v domě špatně nesli. Svědkyně A. P. (dcera žalobců) potvrdila výpovědi obou žalobců v tom směru, že trestní stíhání narušilo vztahy v rodině,

neboť její děda J. P. (otec žalobce) s žalobkyní a svědkyní nekomunikuje a nepřeje si, aby jej navštěvovaly. Předtím byly vztahy běžné, normálně se navštěvovali. Obdobná situace je i u sestry otce, která rovněž nechce vzájemné návštěvy. Žalobci situaci v důsledku trestního stíhání velmi špatně nesli, byli z toho smutní, a částečně to narušilo i vztahy mezi nimi. V době trestního stíhání chtěla jít bydlet k tetě, takto se dohodla i s rodiči, v té době se rodičů bála, nyní má s nimi hezký vztah a dobře vycházejí. Před předmětnou událostí rodinný život probíhal klasicky, rodiče se jí hodně věnovali, jezdili na společné dovolené, výlety, pomáhali jí s učením do školy apod. Podle čestných prohlášení J. P. ze dne 17.07.2012 (matky žalobce) a J. J. z 03.08.2013 (sestry žalobce) mělo předmětné trestné stíhání výrazný dopad do vztahů v rodině, neboť vztahy výrazně ochladly. Nejvýraznější byl rozpad vztahů mezi otcem žalobce J. P. a žalobkyní, žalobcem a A. P., otec žalobce se s nimi odmítá nadále stýkat, občas se stýká pouze se žalobcem a vzájemné dobré vztahy s rodinou sestry žalobce se zhoršily. Žalobci trestní stíhání špatně snášeli, trpěli výčitkami svědomí, byli zamlklí, žalobkyně často plakala, oba byli ve stresu. J. P. dále v čestném prohlášení uvedla, že předmětná událost narušila i její vztah k vnučce A., na kterou mělo trestní stíhání též vliv, což se následně ukázalo v jejím zhoršeném negativním chování. Její vytržení z rodinné výchovy, která byla sice problémová, ale fungovala, přivedlo A. k morálnímu a sociálnímu úpadku, což se právě projevilo medializovanou trestní kauzou ohledně ohlašování bombových útoků (tuto skutečnost prokazuje též výsledek žalobkyně a žalobce a denní tisk xxx, xxx, xxx, kdy A. společně se svým přítelem hrozila odpálením bomby v obchodních centrech nebo školách). Podle rozhodnutí o ukončení studia ze dne 02.11.2011 A. P. k uvedenému dni ukončila studium na xxx střední škole z důvodu neomluvených absencí. Ze znaleckého posudku ze dne 15.03.2006 soud I. stupně zjistil, že A. P. trpí poruchou xxx xxx xxx xxx xxx. Podle sdělení Městské části Praha 6 ze dne 18.01.2007, odbor sociálních věcí, byla A. velmi problémovým dítětem ohledně výchovy a školní výuky a rodina byla v souvislosti s předešlým trestním stíháním dohledově sledována. Podle úředního záznamu ze dne 14.04.2010, v němž je zachycena výpověď otce žalobce – J. P., měl otec žalobce negativní vztah k žalobkyni dlouhodobě, v podstatě od doby, kdy byli žalobci oddáni. Tato jeho výpověď však byla vyvrácena výpověďmi žalobce a žalobkyně, jakož i svědectvím samotné A. P. a čestným prohlášením sestry žalobce J. J., jež ve vzájemných souvislostech potvrdily, že k narušení rodinných vztahů mezi otcem žalobce a rodinou žalobce došlo až v důsledku předmětného trestního stíhání, proto soud I. stupně návrh na výsledek svědka J. P. pro nadbytečnost zamítl. K žalovaným vznesené námitce promlčení soud I. stupně provedl důkaz datovou zprávou ID xxx včetně doručení, datovou zprávou ID xxx včetně doručení a rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18.09.2012, z nichž zjistil, že stanovisko žalovaného ohledně náhrady nemajetkové újmy ve vztahu k žalobci bylo právnímu zástupci žalobců dodáno do datové schránky dne 23.08.2013 a doručeno dne 27.08.2013

a ve vztahu k žalobkyni bylo dodáno do datové schránky dne 26.08.2013 a doručeno dne 27.08.2013.

Na tomto skutkovém základě soud I. stupně neshledal žalovaným vnesenou námitku promlčení důvodnou a s odkazem na § 5 písm. a), § 7, § 8 odst. 1 a § 31a zák. č. 82/1998 Sb. dospěl k závěru, že nárok každého ze žalobců je zčásti opodstatněný. K námitce promlčení konstatoval, že žalobci se sice o nemajetkové újme dozvěděli 18.09.2012, kdy bylo trestní řízení na podkladě provomocného rozsudku Městského soudu v Praze skončeno, šestiměsíční promlčecí doba ve smyslu § 32 odst. 3 zák. č. 82/98 Sb., která měla uplynout dne 18.03.2013, se však ve smyslu § 35 cit. zákona prodloužila o dobu od uplatnění nároku k předběžnému projednání u žalovaného do doby, kdy se žalobci prostřednictvím svého právního zástupce dozvěděli o výsledku šetření. Žalobci uplatnili nárok u žalovaného k předběžnému projednání dne 07.03.2013, stanoviska žalovaného dodaná do datové schránky zástupce žalobců dne 23.08.2013 ve vztahu k žalobci a dne 26.08.2012 ve vztahu k žalobkyni byla ve smyslu § 17 zák. č. 300/2008 Sb. doručena dne 27.08.2013, předběžné projednání nároků tak trvalo od 07.03.2013 do 27.08.2013, tj. 173 dnů, a o tuto dobu prodloužená promlčecí doba uplynula dne 07.09.2013. Žalobci podali žalobu u soudu dne 06.09.2013, tedy včas.

K věci soud I. stupně konstatoval, že žalobcům vznikla nemajetková újma v důsledku nezákonného rozhodnutí, jelikož jejich trestní stíhání neskončilo pravomocným odsouzením a k tomu odkázal na konstantní judikaturu Nejvyššího soudu ČR (rozsudek NS ČR sp. zn. 1Cz 6/90, publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1991, rozsudek NS ČR sp. zn. 30Cdo 2813/2011). O existenci odpovědnostního titulu (nezákonného rozhodnutí) nebylo mezi účastníky sporu a žalovaný ani netvrdil jakékoliv skutečnosti jej vylučující (např. zavinění žalobců na zahájení trestního stíhání proti jejich osobám). Spornou zůstala otázka přiměřenosti zadostiučinění žalobcům vzniklé újmy trestním řízením. Soud I. stupně s odkazem na nálezy Ústavního soudu ČR sp. zn. IV ÚS 428/2005 k otázce odškodňování nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání a po zhodnocení skutkových zjištění dospěl k závěru, že žalovaným poskytnuté zadostiučinění formou omluvy nepředstavuje dostatečnou satisfakci za újmu, která žalobcům v souvislosti s trestním řízením vznikla. Konstatoval, že délka trestního řízení nebyla nepřiměřená a nedošlo tak k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 zák. č. 82/98 Sb. Dočasné odebrání dcery žalobců z jejich péče a její umístění do péče tety bylo zaviněno jednáním samotné dcery A., nikoliv orgánů státu, které v tomto směru konaly z úřední povinnosti a dcerou žalobců páchaná (a medializovaná) trestná činnost byla způsobena pouze jejím jednáním a není v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím. Žalobci však byli po celou dobu trestního stíhání podrobeni frustraci, obávali se o svoji budoucnost, byli vystaveni obavě ze ztráty

zaměstnání s ohledem na výsledek trestního stíhání a negativnímu nahlížení okolí z důvodu charakteru trestného činu, pro který byli stíháni a došlo, zejména u žalobce, k rozpadu jejich rodinných vazeb. Okolnost, že žalobci byli v minulosti pro shodný trestní čin odsouzeni nelze přičítat k jejich tíži a jestliže jejich odsouzení bylo zahlazeno je nutno na ně hledět jako na osoby bezúhonné. Soud I. stupně uzavřel, že přiměřeným zadostiučiněním za žalobcům vzniklou nemajetkovou újmu se jeví částka 40.000 Kč pro žalobkyni a částka 50.000 Kč pro žalobce, který zaznamenal větší imateriální újmu než žalobkyně, neboť v důsledku trestního stíhání u něj došlo k narušení vazeb s členy jeho rodiny (sestra, bratr a otec) a žalobce nese zejména narušený vztah se svým otcem velmi špatně. S tímto odůvodněním soud I. stupně v uvedeném rozsahu ve vztahu ke každému z žalobců vyhověl a co do zbytku žalobu jako nedůvodnou zamítl. O náhradě nákladů rozhodl podle § 142 odst. 3 o. s. ř. s odkazem na závěry usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30Cdo 3378/2013 ve prospěch žalobců.

Proti vyhovujícím výrokům rozsudku podal žalovaný včasné odvolání. Vytkl soudu I. stupně nesprávné právní posouzení věci s námitkou, že v případě žalobců není namístě zadostiučinění ve formě finanční náhrady. Zdůraznil, že pocit frustrace žalobců v průběhu trestního stíhání primárně pramenil z jednání jejich dcery, nikoliv z postupu orgánů činných v trestním řízení. Trestní stíhání žalobců nelze označit za nedůvodné, jestliže byli v minulosti za shodný trestný čin odsouzeni, a měla jim být primárně chráněna práva nezletilého dítěte, jež byla již v minulosti porušena. Nelze též pominout odůvodnění zprošťujícího rozsudku, podle něhož došlo ze strany žalobců na přelomu roku 2009/2010 minimálně ke dvěma excesům při volbě výchovných prostředků a jejich jednání mělo být posouzeno jako přestupek, avšak k přestupkovému řízení z důvodu promlčení skutku nedošlo. Ve smyslu citovaného judikatorního závěru Ústavního soudu nedošlo v případě žalobců k postupům, jimiž by byla porušena jednotlivá osobnostní práva, garantována čl. 10 Listiny, omezení, které jim trestní stíhání přineslo, nepřekročilo meze akceptovatelnosti a žalovaným poskytnutá omluva je odškodněním tato omezení adekvátně zmírňujícím. Nebylo prokázáno, že trestním řízením byly narušeny vztahy se sousedy v domě, které podle výpovědi svědka Š. nebyly nikterak dobré a sousedé spíše negativně hodnotili A. než žalobce z důvodu trestního stíhání, ani to, že trestní stíhání mělo vliv na zaměstnání žalobců, kde o něm vůbec nevěděli. Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že na straně žalobce došlo v důsledku trestního stíhání k narušení rodinných vazeb, které primárně ochladly v důsledku A. chování a byly již narušeny v minulosti. Nutno vzít též v úvahu, že trestní stíhání nebylo stíženo průtahy, věc nebyla medializována, žalobci nebyli omezeni na osobní svobodě a poskytnutá omluva je tak dostatečnou kompenzací za tvrzenou imateriální újmu. Žalovaný navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně

v napadených vyhovujících výrocích změnil, žalobu zcela zamítl a vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci ve svém vyjádření vyvraceli odvolací námitky a navrhli potvrzení rozsudku soudu I. stupně. Zdůraznili, že byli sice dotčeni i chováním dcery, ale komplexně na ně působilo více vlivů a zásadním bylo trestní řízení, které způsobilo odcizení dcery a další důsledky, pro něž se dcera vymkla kontrole příslušných orgánů sociální péče. Nelze akceptovat stanovisko žalovaného, že trestní stíhání nebylo neodůvodněné, protože žalobci byli za obdobné jednání již dříve odsouzeni. Dřívější odsouzení bylo zahlazeno, nelze je tak přičítat k jejich tíži a pokud by orgány činné v trestním řízení řádně konaly, mohly trestní stíhání odložit tak, jako v roce 2007, kdy dcera též nařkla žalobce z nepřipustného jednání, které bylo vyvráceno znaleckým posudkem a dalšími důkazy. V posuzovaném trestním řízení však taková reflexe k vyjádření dcery nenastala, orgány činné v trestním řízení, učitelky a sociální pracovníce zcela nekriticky přijímaly lživá tvrzení dcery a příslušné orgány neakceptovaly žádnou argumentaci rodičů. Míra intenzity zásahu do práv žalobců byla jednoznačně překročena v jejich neprospěch, nezákonným rozhodnutím a vedením trestního řízení došlo k závažnému zásahu do jejich práv. Žalovaný ohledně vztahů v domě dezinterpretuje výpověď svědka Š., neboť na nedobré vztahy v domě mělo vliv několik faktorů a jedním z nich bylo povědomí sousedů o trestním stíhání žalobců z důvodu týrání svěřené osoby. Soud I. stupně svou argumentaci k výši přiznané imateriální újmy neopřel o zásah do práv žalobců v oblasti zaměstnání a zásah do rodinné sféry žalobce a vztahu mezi ním a příbuznými byl provedenými důkazy dostatečně prokázán. Žalobci dále poukázali na judikaturu Ústavního soudu, vyhodnocující zásah neodůvodněného trestního stíhání do života člověka jako zásadně závažný a nesouhlasili s výší přiznané náhrady nákladů řízení. Poukázali na to, že odměna advokáta byla v rozporu s § 12 odst. 4 vyhl. č. 177/96 Sb. stanovena ve výši 80 % hodnoty za jeden úkon právní služby bez DPH jen za jednoho zastupovaného, náhrada nákladů řízení žalobců tak správně činí 44.673,20 Kč.

Z obsahu odvolání vyplývá uplatnění odvolacího důvodu ve smyslu § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. Odvolací soud proto přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu, daném § 212 a § 212a o. s. ř., v nepřítomnosti omluveného žalovaného podle § 101 odst. 3 ve spojení s § 211 o. s. ř., odvolání však opodstatněným neshledal.

Soud I. stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatečný skutkový základ a správně dovedl s poukazem na přiléhavou judikaturu, že nárok žalobců na zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve smyslu § 8 a § 31a zák. č. 82/98 Sb. vychází za situace skončení trestního řízení zproštěním obžaloby z nezákonného rozhodnutí – usnesení o zahájení trestního stíhání na straně (viz dále rozhodnutí

velkého senátu NS ČR sp. zn. 31Cdo 3489/2007 sp. zn. 31Cdo 2805/2011). Okolnost, že žalobci byli v minulosti pro stejný trestný čin stíhaní, resp. odsouzení, je významná jen z hlediska míry nemajetkové újmy z toho pohledu, že měli s trestním stíháním zkušenost, nelze z ní však dozvat opodstatněnost předmětného trestního stíhání. Ústavní soud opakovaně judikoval, že každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého (nález sp. zn. I. ÚS 554/05). Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu (nález sp. zn. II.ÚS 590/08). Existence samotného trestního řízení už jen tím, že vnáší do života obviněného značnou nejistotu, znamená pro něho významnou psychickou zátěž. Navíc tam, kde je v sázce osobní, rodinný a pracovní život, občanská čest a dosavadní naprostá bezúhonnost, jsou důsledky o to závažnější a vedou někdy k naprosté osobní, společenské a profesní likvidaci dotčeného člověka (nálezu sp. zn. I. ÚS 2551/13). Trestní řízení tedy samo o sobě představuje natolik zásadní negativní zásah do života obviněného, zatěžující jeho osobní život, že pro reparaci jeho následků v osobnostní sféře zásadně nemůže pouhé konstatování porušení práva ani omluva ve smyslu § 31a/2 věta první zák. 82/98 postačovat.

Při úvaze o výši zadostiučinění v peněžní formě je ve smyslu judikatury NS ČR (rozhodnutí sp. zn. 30Cdo 2256/2011, 30Cdo 2813/2011, publikované pod R 122/12 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek) podstatná povaha trestní věci a v jejím rámci zejména hrozba trestního postihu, délka trestního řízení a následky způsobené v osobnostní sféře poškozeného. V posuzované věci sice řízení trvalo relativně krátkou dobu (cca 2 roky a 1 měsíc), nicméně za trestný čin, z něhož byli žalobci obviněni, jim hrozila vysoká trestní sazba (v rozmezí dvou až osm let odnětí svobody podle § 198 odst. 1, odst. 2 písm. b/, d/ tr. zák.). Žalobci v průběhu trestního řízení jistě trpěli frustrací i z jednání své dcery, z toho však nelze dovodit, že jim samotné trestní stíhání nezpůsobilo nejistotu a úzkost, jejichž míra byla umocněna výší hrozícího trestu. Trestní stíhání žalobcům s ohledem na charakter trestné činnosti, z níž byli obviněni, jim nepochybně způsobilo obtíže ve společenském styku s okolím a narušilo jejich vztahy v rámci širší rodiny, jak vyplývá ze skutkových zjištění soudu I. stupně. Soud I. stupně správně zvážil míru poškození ve vztahu ke každému z žalobců i s přihlédnutím k tomu, že se nemohou dovolávat trestně postižitelného jednání své dcery, které s jejich trestním stíháním nesouvisí.

Odvolací soud proto uzavírá, že žalobcům přiznané zadostiučinění se jeví odpovídající újmě, kterou utrpěli v důsledku nezákonného rozhodnutí v trestním řízení. Soud I. stupně však pochybil při určení počátku prodlení se zaplacením

přiznaných částek. Z ustanovení § 15 odst. 1 a 2 zák. č. 82/98 Sb. vyplývá lhůta šesti měsíců ode dne uplatnění nároku podle § 14 cit. zákona, daná pro dobrovolné plnění žalovaného. Dnem následujícím po marném uplynutí této lhůty nastává prodlení podle § 517 odst. 1 věta první obč. zák. (srov. též bod VII. Stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR ze dne 13.04.2011 sp. zn. Cpjn 206/2010). Žalobci požádali o zadostiučinění za nemateriální újmu, vzniklou jim ve shora uvedeném trestním řízení, dne 07.03.2013 a žalovaný se tak ocitl v prodlení se zaplacením částek 50.000 Kč a 40.000 Kč dnem 08.09.2013. Od tohoto data proto žalobcům náleží úrok z prodlení ve výši, kterou soud I. stupně správně určil na podkladě nař. vl. č. 142/1991 Sb. ve znění, účinném v rozhodné době. Odvolací soud proto rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujících výrocích o věci samé ohledně částky 50.000 Kč se 7,05% úrokem z prodlení od 08.09.2013 do zaplacení a ohledně částky 40.000 Kč se 7,05% úrokem z prodlení od 08.09.2013 do zaplacení jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrdil a dále jej ve vyhovujících výrocích podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil tak, že nad rámec přiznaného příslušenství z částek 50.000 Kč a 40.000 Kč žalobu zamítl.

Žalobcům je třeba přisvědčit, že soud I. stupně při správném vymezení základu nároku na náhradu nákladů řízení nesprávně určil její výši, neboť stanovil mimosmluvní odměnu advokáta pouze za zastupování jedné osoby. V posuzovaném řízení byli oba žalobci společně zastoupeni advokátem a ve smyslu § 12 odst. 4 vyhl. č. 177/96 Sb. advokátu náleží za společné úkony při zastupování více osob mimosmluvní odměna snížená o 20 % za každou takto zastupovanou osobu. Žalobcům tak náleží za řízení před soudem I. stupně náhrada nákladů řízení, kterou představuje odměna advokáta za sedm úkonů právní služby po 2.480 Kč za každého z nich, tedy po 4.960 Kč za oba (§ 12 odst. 4 ve spojení s § 9 odst. 4 vyhl. č. 177/96 Sb.) spolu se sedmi paušálními náhradami výdajů po 300 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby, vyjádření z 05.02.2014, účast na jednání 26.02.2014, 31.03.2014, 30.04.2014 a 21.05.2014 - § 13 odst. 3 cit. vyhl.), to vše s 21% DPH., celkem 44.522 Kč. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto ve prospěch v tomto stadiu řízení úspěšných žalobců podle § 142 odst. 1 a § 224 odst. 1 o. s. ř. Náhradu představuje odměna advokáta za dva úkony právní služby po 4.960 Kč (§ 12 odst. 4 ve spojení s § 9 odst. 4 vyhl. č. 177/96 Sb.) spolu se dvěma paušálními náhradami výdajů po 300 Kč a 21% DPH, tj. 12.729 Kč. Náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů tak činí celkem 57.251 Kč.

Proti tomuto rozsudku **není** dovolání přípustné.

V Praze dne 4. prosince 2014

JUDr. Irena Saralievová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Hradová